

Я помисли: отъ Одринъ, че до днесъ
не е ли тя страдала салъ по тебъ!
Шега ли е туй нейно изпитане?
Кой може го понесе като нея!
Не, майсторе — тукъ има божи пръстъ —
Отплата да добиешъ за святъ трудъ.

Майсторъ Лалйо. (измжченъ).

Дано, дано, мой Иосифе да бжде
тъй както го съсъ своя умъ разбирашъ;
че инъкъ съмъ изгубенъ човѣкъ азъ —
пропадна ще и моя свещенъ трудъ.

(Мълчание)

V.

Явява се Ралица въ народна носия облечена
както би излѣзла на хоро.

Ралица.

Сега, безъ страхъ май майсторе би могълъ
Очи да спрешъ на тази, за която
безъ тебъ животъ, ни радости въ свѣта
би имало, а само — скръбъ, тжга.

Майстора (я погледва и непродумва).

Ралица. Припомняшъ си? ти нѣвга се боеше,
очи да спрешъ, на мене, че може би
съблазнь бѣхъ за тебе само азъ. . .
но моята грижливостъ и дѣла
не даватъ ли увѣренность за тебе,
че мене е съгрѣвала вълшебна
любовъ-мечта; любовъ безъ край, предѣлъ,
коя надви на воля и на умъ. . .

Майстора.

Потресенъ съмъ! Замаяна е глава ми
отъ това, що сега ми става ясно. . .
И Ралице — признавамъ се предъ тебъ:
Като те гледамъ днесъ ме хваща срамъ. . .

Ралица.

А споредъ менъ заслужавашъ честь голѣма.
Надъ любовта постави свято дѣло,